

Francesc Pérez i Moragon

Alacant té la paraula

Alguns s'ho miraven amb curiositat apacible, molts feien comentaris de simpatia. Els espectadors de la llarga manifestació feta a Alacant dissabte passat, a favor de la recuperació de l'idioma en aquella ciutat, es dividien en aquests dos grups, segons el que vaig poder recollir directament (i aquest és un dels avantatges de seguir les manifestacions des de les voreres, que ixes fora del crit o de la remor dels participants i pots buscar el comentari dels qui ho veuen i que són, al capdavant, destinataris privilegiats de l'exercici de manifestar-se).

El missatge de la convocatòria, però, tenia com a receptor final tota la societat alacantina, la ciutat d'Alacant, objecte i víctima de tantes maniobres antivalencianes abans i ara, des del sudestisme fins al «Valenciano voluntario» que llua com a eslògan una manifestació *anti*, mesos enere.

Dissabte passat, la veu plural dels manifestants es podia reduir, en una síntesi d'urgència, a una demanda simple i taxativa: el conjunt de la societat alacantina, la majoria dels ciutadans d'Alacant, ¿vol unir-se a la totalitat del País Valencià en l'esforç per la normalització lingüística? I qui ho preguntava era gent dels distints barris d'Alacant, però també de Petrer, de la Vila, de Muro, d'Alcoi, de Monòver, de Pego, d'Altea, de Dénia, de Benissa, de Tàrbena, de Callosa d'En Sarrià, de Benidorm, de Sant Joan, de Mutxamel, de Calp, de Xàbia, de Castalla, de tantes i tantes altres poblacions que experimenten la influència administrativa d'Alacant, amb les conseqüències corresponents.

Ja se sap, ni la pregunta és fàcil ni la resposta pot ser immediatament comprovada. Canviar hàbits socials, mudar maneres de pensar, desfer mites ideològics, recuperar un ritme perdut fa molts anys no és gens ràpid. No ho pot ser per a Alacant, com tampoc no ho és (ja ho estem veient dia a dia) per a tot el País Valencià. De tota manera, la mateixa manifestació multitudinària, inesperadament nombrosa i rica de participants, ja és un inici de resposta. I un inici enormement positiu, sobre el qual cal continuar treballant.

I, de pas, l'acte va servir per a confirmar allò que se sabia ja: la solució del dilema lingüístic d'Alacant no es troba enlloc més que a Alacant mateix. La resta del País Valencià pot servir com a punt de comparació, com a motor per a l'arrancada o com a context en què l'esforç de recuperació es comparteix i es comunica. Però, a la llarga i a la curta, és d'Alacant que ha de nàixer la voluntat d'encarar-se amb la pròpia història i fer-ne una lectura que descarte el procés galopant d'hibridació i de renúncia i es decante per la coherència nacional i idiomàtica.

Tots els alacantins amb qui parlaves coincidien a pensar que la resposta positiva al dilema ja estava començant a produir-se. Hi havia, potser, qui ho feia euforitzat per l'èxit inesperadament massiu de la manifestació. Però n'hi havia d'altres, bons coneixedors de la qüestió i més serens —també amb més elements de judici—, que confirmaven l'optimisme del diagnòstic.

Caldrà esperar que el temps els done la raó. I ajudar perquè siga així.

Mentrestant, tal volta convé dedicar uns minuts de memòria als absents. Per exemple, el PSPV-PSOE, el partit que té a les mans la Generalitat, la diputació i l'ajuntament d'Alacant, el partit que voluntàriament, per decisió orgànica de l'Executiva, estigué absent de la manifestació o, en unes altres paraules, estigué lluny dels milers de ciutadans que cridaven una consigna tan simple com aquesta: «A Alacant, sí a la nostra llengua», un eslògan que pot ser mantingut per qualsevol alacantí i qualsevol valencià conscient, al marge de la filiació política que tinga. El PSPV-PSOE va quedar-ne voluntàriament al marge i supose que els militants hauran de preguntar-se per què. L'explicació oficial («la llei d'ús i ensenyament del valencià ja és suficient») resulta molt i molt insatisfactòria. La recuperació lingüística demana una llei, però també reforçar-la amb moltes d'altres accions fortes i eficaces. La manifestació d'Alacant, dissabte passat, n'és un model perfecte. ¿De què tenien por? ¿Què temen potser encara? Tal volta els fa por d'ells mateixos. □